

ERICA JAMES

Een huis vol vrienden

De Fontein

1

Verwacht het onverwachte. Zo luidde Owen Fletchers nieuwe mantra.

En het onverwachte was precies wat hij kreeg toen hij van de hoofdweg af draaide en snelheid minderde om Little Pelham binnen te rijden... en een gebloemde sofa met aanzienlijke snelheid voorbij zag suizen.

Dat is nog eens iets wat je niet elke dag ziet, dacht hij geamuseerd.

Twee jongens raceten op de sofa door de smalle straat omlaag en een ongeregeld zootje kinderen rende erachteraan. Hun vrolijke gelach en luide aanmoedigingskreten schalden door de vredige rust van de namiddag.

Zorgvuldig afstand bewarend reed Owen rustig achter hen aan. Toen hij de uit steen opgetrokken huisjes met de kleine voortuinen vol kleurige voorjaarsbloemen passeerde, herinnerde hij zich een tijd waarin hij zelf met een razende vaart op zijn fiets door deze straat reed. Hij moest echter toegeven dat met een sofa racen veel spannender was.

Een eindje voor hem waren de sofa en de kinderen abrupt tot stilstand gekomen bij de watertrog, waar de helling eindigde en de brink met zijn halve cirkel van rietgedekte huizen eromheen begon. Omdat de sofa was omgekieperd – de wielen waren vastgelopen in het gras en de twee berijders waren er onder luid gejuich afgetuimd – stopte hij langs de kant en met zijn autodak geopend leunde hij over het portier naar buiten.

‘Alles in orde?’ vroeg hij. ‘Niemand gewond?’ Te oordelen naar het gelach was hij er vrij zeker van dat er geen gewonden waren gevallen, maar het kon geen kwaad het even te controleren.

Zonder zijn vraag te beantwoorden kwamen twee jongens naar hem toe; hij schatte ze een jaar of elf. De kleinste van de twee zei: ‘Gave auto.’

De andere jongen rolde met zijn ogen en zei: 'Natuurlijk is-ie gaaf; het is een Jaguar E-type.'

'Je bent goed op de hoogte voor zo'n jonge knul,' zei Owen glimlachend.

'Mijn vader is gek op klassieke auto's,' antwoordde de jongen, die zijn schouders ophaalde en met wat een kennersblik leek naar het groene koetswerk van Owens grote trots keek. 'Hij neemt me vaak mee naar autotentoonstellingen.'

'Nou, ik moet zeggen dat ik jullie turbosofa ook behoorlijk gaaf vind,' zei Owen lachend. 'Ik zou hem zelf ook weleens willen proberen.'

'Dat mag, als u helpt hem weer de heuvel op te duwen.'

Owen lachte weer. 'Een andere keer, jongens. Doen jullie voorzichtig?'

Hij reed langzaam verder, langs The Fox and Goose aan zijn linkerkant, die alle tekenen droeg van een zaak die grondig was opgeknapt om in de behoeften van de kritische clientèle van een pub-restaurant te voorzien. Hij betwijfelde of er nog een dartbord hing, en of er nog een stel ouwe mannen in een rustig hoekje domino zaten te spelen. In de late middagzon hadden de lichte, uit lokale Northamptonshire-kalksteen opgetrokken en gedeeltelijk met blauweregen overgroeide muren de zachte tint van ouderdom, wat bijdroeg aan de typische uitstraling van een Engels dorpje. Over de hele breedte van het gebouw lag een verhoogd vlonderterras met tafels, stoelen en parasols. Een aantal tafeltjes was bezet en Owen zag dat er diverse nieuwsgierige blikken in zijn richting werden geworpen. De kans dat iemand hem herkende was echter nihil.

Naast de pub was een kruidenierszaak, niet zo heel anders dan de winkel die hij zich uit zijn jeugd herinnerde. Op het trottoir bevestigde een man een bord aan een lantaarnpaal. Toen hij goed keek, zag Owen dat het een aankondiging was van de naderende jaarmarkt in Little Pelham.

Met nog steeds lage snelheid reed hij door. Links van hem lag Cloverdale Lane, waar hij ooit had gewoond. Hij was negen geweest toen zijn vader als knecht werd aangenomen op Cloverdale Farm. Hij herinnerde zich de dag dat ze in het rijtjeshuis waren getrokken

nog goed. De zon scheen, net als vandaag, en de buurvrouw was een vruchtentaart komen brengen die ze zelf had gebakken.

‘Welkom in het dorp,’ had ze gezegd. ‘Als u iets nodig hebt, dan klopt u maar gewoon bij me aan.’

De joviale oudere vrouw, die alleen woonde met haar twee katten, werd door Owens vader al snel bestempeld als een ouwe beemoial, het soort vrouw waarvan hij niet wilde dat ze bij hem liep rond te snuffelen. En met reden: Ronald Fletcher haalde van alles uit waarvan hij niet wilde dat de mensen het wisten. Ondanks zijn vaders voorspelbare afkeuring was zijn moeder gelukkiger geweest dan Owen haar ooit had meegemaakt. ‘Alles komt goed nu we hier wonen,’ had ze gezegd toen ze hem die eerste avond goedenacht kuste. ‘Vanaf nu wordt alles anders.’

Er was echter niets veranderd. Binnen een jaar was zijn vaders valse karakter hem weer eens de baas geworden, zoals dat altijd gebeurde.

Owen nam niet de moeite links af te slaan naar Cloverdale Lane, zelfs niet omwille van vroeger. Hij bleef de hoofdstraat door het dorp volgen, in de richting van de kerk met zijn plumpe romaanse toren rechts van hem, waar hij ooit de klokken had mogen luiden.

Langs het kerkhof was een voetpad en daarnaast stond de pastorie waar Owens moeder gedurende korte tijd – tot zijn vader daar een eind aan maakte – als huishoudelijke hulp had gewerkt voor de dominee en zijn gezin. Achter het huis lagen destijds zachtglooiende groene velden en daarachter bossen. Hij vroeg zich af of dat nog steeds zo was. Misschien waren op die plek inmiddels wel huizen gebouwd. Toen zag Owen iets wat zeer beslist anders was: op het bord aan het hek stond niet meer DE PASTORIE.

Hij stopte en tuurde schaamteloos naar het mooie, grote Georgian huis met zijn elegante schuiframen, donkerblauw geschilderde voordeur en het bord waarop MEDLAR HOUSE stond. Wat was dat nou? Weer een blijk van de slechte financiële positie van de anglicaanse kerk, die nog meer van het familiezilver had verkocht? Dat zou best kunnen.

Terwijl hij zich afvroeg waar de huidige predikant van St.-George's woonde reed Owen verder en naarmate hij dichterbij zijn bestemming kwam, groeiden zijn verwachting en opwinding.

Verwacht het onverwachte.

Sommigen zouden zeggen dat zijn verwachtingen over zijn terugkeer naar hier te hooggespannen waren, dat de werkelijkheid de droom nooit zou kunnen evenaren. Hij was echter bereid dat risico te nemen. Wat stelde het leven immers voor als je nooit eens risico nam, of belangrijker nog, een droom najoeg?

Sinds die dag vierendertig jaar geleden, toen hij op tienjarige leeftijd wegging uit Little Pelham, had hij ervan gedroomd terug te keren. En het waren niet zomaar terloopse of weemoedige dagdromen geweest die hij had, maar een echte en steeds terugkerende droom. En die was altijd hetzelfde. Het was een warme zomerdag, hij was alleen en verdwaald en de koele schaduwen onder de bladeren van een dicht stukje bos trokken hem aan. Terwijl hij tussen de bomen door dwaalde, ontdekte hij een pad dat naar een huis leidde. De enige manier om bij het huis te komen was door in een houten bootje een klein meer over te roeien. Hij maakte het touw los dat rond de stronk van een dode berk op de oever was gebonden en roeide het meer over zonder de volmaakte weerspiegeling van het huis in het rimpelloze water te verstoren. De voordeur van het huis stond altijd open en hij hoorde muziek – zacht en verleidelijk – die hem als een wenkende vinger binnen nodigde. Terwijl hij, op zoek naar de herkomst van de muziek, het huis verkende, ontdekte hij dat er achter elke deur een kamer was met weer een deur die naar weer een kamer en een deur leidde, en hij werd telkens weer verrast en gefascineerd.

Altijd wanneer hij uit die droom ontwaakte, voelde hij een aangename tevredenheid en een zekere trekkracht, alsof er een draadje aan hem vastzat waaraan zachtjes getrokken werd.

Het huis waarover hij zo vaak droomde was niet helemaal het product van zijn verbeeldingskracht; het was gebaseerd op een bestaand huis, hier in Little Pelham. En hij was daarheen onderweg.

Het heette The Hidden Cottage.

2

De vrouw wendde zich van de spiegel af. ‘Wat vindt u? Eerlijk zeggen.’

Mia pakte een hoed van gemiddelde grootte op die werd verzacht door een laagje voile en was afgewerkt met een zijden strik. ‘Ik vind nog steeds dat deze u het mooist staat,’ zei ze met bestudeerde diplomatie.

De vrouw rimpelde haar neus en trok haar gezicht in de kreukels, waardoor ze eruitzag als een bulldog. ‘Maar die is zo saai,’ zei ze. ‘Iedere vrouw op mijn zoons bruiloft zal een dergelijke hoed dragen. Terwijl deze kleine schoonheid ervoor zal zorgen dat ik opval in de menigte.’ Ze zuchtte als een verliefde tiener en klopte op de kleine, rood-zwarte hoge hoed die zwierig schuin op haar hoofd stond. ‘Ja,’ zei ze vastberaden, ‘deze wil ik.’

Mia wist wanneer ze verslagen was en hield haar glimlach stevig op z'n plaats. De vrouw zou inderdaad opvallen op de bruiloft van haar zoon. Mia dacht aan haar eigen zoon, Jensen. Vandaag werd hij dertig en ze zouden dat met het hele gezin vieren.

Het was een poos geleden dat ze hen allemaal bij elkaar had weten te krijgen en ze verheugde zich erop Jensen, Eliza en Daisy te zien. Ze verheugde zich ook op de kennismaking met de vriendin die Jensen mee zou brengen. Een vriendin waar ze niets van wisten, zoals Jeff maar al te bereid was geweest op te merken toen Jensen vorige week belde om te vragen of het goed was dat hij Tattie meebracht.

‘Tattie,’ had Jeff gereageerd toen Mia hem het nieuws vertelde, ‘wat is dat nou voor naam? Wat moet ik me daar nou bij voorstellen?’

‘Het is een afkorting van Tatiana,’ had Mia geantwoord. ‘Ik vind het wel leuk.’

‘Nou, ik vind het maar gekunsteld klinken.’

Haar man had geen goed woord over voor alles wat maar enigszins gekunsteld of opzichtig was. Hij geloofde ook niet in ‘op kou-

senvoeten lopen, zoals hij Mia's onwil noemde om duidelijk voor haar mening uit te komen. Hij zou zich tegenover deze vrouw niet hebben ingehouden, maar haar ongezoeten de waarheid hebben gezegd: dat ze de verkeerde hoed koos. Bovendien zou hij er waarschijnlijk bij hebben gezegd dat het deksel van een vuilnisbak haar nog beter zou staan. 'Het probleem met jou, Mia,' zei hij geregeld, 'is dat je veel kleinburgerlijker en beleefder bent dan goed voor je is.'

Een uur later had Mia de zaak gesloten en stapte ze door de achterdeur Medlar House binnen; ze had er veertig seconden over gedaan om van haar werk naar huis te lopen.

Toen Daisy, de jongste van haar kinderen, vier jaar geleden naar de universiteit was vertrokken, had Mia het idee opgevat de ongebruikte schuur naast het huis te verbouwen tot een lichte, frisse ruimte vanwaaruit ze haar eigen bedrijf kon runnen.

Jeff was sceptisch geweest. 'Denk je nou echt dat daar vraag naar is?' had hij gezegd.

Mia had echter geweten dat er wel degelijk vraag was naar wat zij van plan was aan te bieden. Hoe vaak had ze vriendinnen niet horen verzuchten hoe moeilijk het was de juiste hoed bij een bepaalde outfit voor een bijzondere gelegenheid te vinden, en hoe zonde het was iets te kopen wat maar een paar keer zou worden gedragen. En ze had gelijk gekregen. Nadat Jensen haar had geholpen een website te bouwen om het bedrijf te promoten, was Mia's Hoeden vanaf de eerste dag een succes geweest. Er kwamen vrouwen van kilometers in de omtrek naar haar showroom in Little Pelham, waar ze hun in een ontspannen en uitnodigende omgeving de gelegenheid bood zo veel hoeden en sjaaltjes uit te proberen als nodig was om te vinden wat ze zochten. Ze had ook kleedhokjes en moedigde haar klanten daarom aan hun outfits mee te brengen zodat er niets aan het toeval werd overgelaten. Ze had onlangs het assortiment uitgebreid en verkocht nu ook handtassen en namaakjuwelen.

Ze opende de koelkast en concentreerde zich op het eten voor die avond, hoewel dat niet erg veel van haar zou eisen. Op Jensens verzoek maakte ze zijn lievelingsgerecht, rundvleeshachee, en *apple crumble* als toetje. Het was niet bepaald het summum van haute cuisine, maar toen ze hem had gevraagd wat hij met zijn verjaardag

wilde eten had hij gezegd: 'Hetzelfde als anders, natuurlijk.' Dat was wat hij altijd uitkoos; het was als kind al zijn lievelingseten geweest.

Er waren periodes in zijn leven geweest dat Jensen afkerig was geweest van keuzes en verandering, zelfs zo erg dat hij lastig en tegendraads had geleken. Als zijn moeder kende Mia zijn tekortkomingen maar al te goed, maar ze wist ook dat hij ontzettend loyaal was jegens degenen die hem na stonden. Hij liet dat misschien op een vreemde manier blijken, maar zo was hij nou eenmaal.

Terwijl ze de aardappelen stond te schillen dacht Mia aan de dag dertig jaar geleden, toen Jensen werd geboren. Ze was negentien, alleen en bang. Nou ja, niet helemaal alleen; de verloskamer in het ziekenhuis gonsde van bedrijvigheid: de vroedvrouw was er, een arts en twee arts-assistenten, van wie er een Chinees was. Zelfs nu nog herinnerde ze zich dat de arts een bril met een absurd groot montuur en een blauw-geel vlinderdasje droeg. Hij was een hoogdravende klootzak die de arts-assistenten ondervroeg over de procedures die op Mia werden toegepast. Op het moment dat Jensen ter wereld kwam had de vroedvrouw de arts zonder pardon opzijgeduwd. Zodra het mocht had Mia haar pasgeboren zoontje tegen zich aan gedrukt en hem met tranen in haar ogen de hele wereld beloofd. Wat nogal een boude uitspraak was gezien het feit dat ze geen echtgenoot en weinig vrienden had en niet op hulp van haar ouders hoefde te rekenen.

Maar moet je me nou zien, dacht ze terwijl ze de pan met aardappelen op het Aga-fornuis zette: een man, drie volwassen kinderen, een succesvol bedrijf en een prachtig huis waarvan ze op haar negentiende niet had durven dromen.

Ze waren tien jaar geleden naar Medlar House verhuisd; de vorige eigenaren hadden de pastorie van de anglicaanse kerk gekocht en een nieuwe naam gegeven. Omdat Jeff voor zijn nieuwe baan in Milton Keynes gestationeerd werd, was het pittoreske dorpje Little Pelham op de grens van Northamptonshire en Buckinghamshire de ideale locatie voor hun gezin. Er was een goede school vlakbij voor Daisy – Eliza zat destijds op kostschool en Jensen op de universiteit – en het gezin kreeg de kans wortel te schieten in de idyllische plattelandsomgeving. In de tien jaar daarvoor waren ze drie keer verhuisd, telkens omdat Jeff genoeg had van zijn baan en die

had verruild voor iets wat beter, uitdagender en financieel aantrekkelijker was. Mia had nog nooit ergens zo lang gewoond als die tien jaar in Medlar House.

Vorig jaar had Jeff haar weer proberen over te halen om te verhuizen omdat hij een baan aangeboden had gekregen als afdelingsdirecteur van een groot Zwitsers bouwbedrijf met een kantoor in Brussel.

‘Een dergelijk aanbod komt niet zomaar uit de lucht vallen,’ had ze mat gezegd. ‘Hoelang is dat al gaande?’ Ze klonk als een vrouw die vroeg hoelang haar man al een verhouding had.

‘Nu vier weken,’ had hij geantwoord.

‘Hmm... en je kwam niet op het idee het me meteen te vertellen toen je dat aanbod kreeg?’

Hij had het fatsoen gehad beschaamd te kijken. ‘Ik wilde wachten tot de laatste details uitgewerkt waren. Je weet hoelang dat soms kan duren en ik wilde je niet onnodig bezorgd maken.’

‘Heb je de baan aangenomen?’ had ze gevraagd.

Stomme vraag. Natuurlijk had hij dat. ‘Ik ben vijfenvijftig, Mia,’ had hij gezegd. ‘Dit zou weleens mijn laatste grote kans kunnen zijn. En wacht tot ik je over de financiële voordelen vertel. We zitten voor de rest van ons leven goed.’

‘Ik dacht dat dat nu al het geval was.’

‘Doe nou niet zo. Ik doe dit voor óns. Zodat we ons geen zorgen hoeven te maken over de toekomst.’

Zij maakte zich echter meer zorgen over het heden en over het leven dat ze in het dorpje had opgebouwd, dus zei ze: ‘Het spijt me, Jeff, maar ik kan het gewoon niet. Ik wil hier blijven. Wat moet ik nou in Brussel?’

‘Je zou er hetzelfde kunnen doen als hier. Of beter nog, het ervan nemen en een beetje plezier maken. Denk je eens in; we zouden zomaar even naar Parijs kunnen rijden voor een etentje. We zouden naar Antwerpen kunnen, naar Amsterdam en naar Brugge. Daar wilde je toch altijd al heen?’

‘En de kinderen dan?’

‘Ach, Mia, die hebben nu hun eigen leven. Wat inhoudt dat wij ook weer een eigen leven kunnen hebben. We kunnen eindelijk gaan genieten.’

Hoe hij ook zijn best deed haar het idee te verkopen, Mia gaf niet toe. Het was een van de weinige keren in haar huwelijk dat ze nee tegen Jeff zei. Uiteindelijk accepteerde hij met tegenzin haar beslissing, al nam hij de baan wel aan. Hij zei dat het zo'n korte vlucht was dat hij best op maandag naar Brussel en op vrijdag terug naar Little Pelham kon vliegen. Hij vond een gemeubileerd appartement met één slaapkamer in het centrum van Brussel, dicht bij de Avenue Louise en maar een paar minuten lopen van zijn kantoor. Mia had er een paar keer met hem overnacht toen hij er net introk, maar was er daarna niet meer geweest.

Ze zou het nooit openlijk toegeven, al helemaal niet tegen Jeff, maar ze vond de nieuwe routine wel prettig. Ze genoot ervan wat tijd voor zichzelf te hebben. Ze genoot vooral van de rust en vrede wanneer ze alleen was.

Ze keek op haar horloge. Normaal gesproken zou ze Jeffs belofte dat hij een vlucht eerder zou nemen om op tijd thuis te zijn voor Jensens verjaardagsetentje met een korreltje zout nemen. Vandaag zou hij echter Daisy ophalen in Luton, waar die nu woonde, en als er één ding was dat hij nooit zou doen, dan was het zijn belofte aan Daisy breken.

3

Eliza was geen dagdromer, simpelweg omdat ze geen tijd had om te dagdromen. Als technologieconsultant voor Merchant Swift – onlangs uitgeroepen tot wereldwijd technologieleider van het jaar – kon ze elke minuut van haar dag verantwoorden en aan de klant doorberekenen.

De laatste tijd glipten er soms echter wel dagdromen haar drukke werkschema binnen. Gewoonlijk wijdde ze niet meer dan een nanoseconde van haar kostbare tijd aan dergelijke afleidingen, maar vanavond – nu ze doodmoe en nauwelijks in staat haar ogen open te houden in de volle spitsstrein zat die vanaf Euston was vertrokken – gunde ze zichzelf de luxe wat langer stil te staan bij de hardnekkigste van haar dagdromen; die waarin Greg een vaste en blijvende rol in haar leven speelde.

De eerste keer dat die gedachte bij haar was opgekomen, was ze ervan geschrokken. Ze was daar immers niet het type voor. Een huwelijk, kinderen, broodtrommeltjes, heen en weer rijden naar school – niets voor haar. Sinds ze Greg kende was er echter iets veranderd. Haar langetermijnperspectief was gewijzigd en ze dacht na over dingen waar ze nooit eerder over had nagedacht. En dat joeg haar angst aan.

Ze had het grootste deel van haar jeugd in haar eigen hoofd geleefd, omdat ze van nature een eenling was. Het delen van haar leefruimte, haar gevoelens, haar wensen en dromen, het was voor haar onbekend terrein. Met Greg deelde ze dat alles echter wel. Dat voelde enerzijds bevrijdend en opwindend, maar anderzijds maakte het haar doodsbang en ging het dwars tegen alles in wat ze over zichzelf dacht te weten.

Ze had Greg vier maanden geleden ontmoet tijdens een retourvlucht vanuit Frankfurt, waar ze naar een klant was geweest. Ze waren aan de praat geraakt nadat ze een van de verslagen die ze zat te lezen had laten vallen en hij het voor haar had opgehaald.

Tegen de tijd dat hun vliegtuig op Heathrow was geland, hadden ze mobiele nummers uitgewisseld en afgesproken twee dagen later samen wat te gaan drinken. Het drankje was een etentje geworden en de volgende avond hadden ze weer afgesproken. Na tien afspraken waren ze officieel 'een stelletje' en vertrouwde Eliza haar beste vriendin Serene toe dat ze een relatie had, een bijzondere relatie.

Strikt genomen was het een langeafstandsrelatie, want Greg werkte op de juridische afdeling van een participatiemaatschappij met het hoofdkantoor in New York en een vestiging in Londen. Hij werkte ongeveer een derde van de tijd in het kantoor in Londen en de regeling kwam Eliza prima uit. Een vriend voor zeven dagen per week was niets voor haar. Haar vorige vriend had de eisen die haar werk aan haar stelde nooit begrepen en kon niet accepteren dat ze soms gewoon alleen wilde zijn.

Greg begreep die behoefte van haar echter wel omdat, zo zei hij zelf, hij hetzelfde in elkaar zat. Met zijn drieëndertig jaar was hij zeven jaar ouder dan zij en ze vond het prettig dat zijn leeftijd en ervaring hem een volwassenheid verleenden die de meeste mannen van haar leeftijd niet bezaten. Hij was kort getrouwd geweest – 'We waren veel te jong en hadden geen idee waar we mee bezig waren' – en binnen een jaar was er met wederzijds goedvinden een einde aan het huwelijk gekomen. 'We gingen er heel volwassen mee om,' zei hij, 'geen beschuldigingen over en weer.'

Ze zag Greg misschien niet zo vaak als in een conventionele relatie het geval zou zijn geweest, maar wanneer ze wel samen waren, waren ze ook echt samen. In plaats van in een gemeubileerd appartement te logeren zoals voordat hij haar kende, verbleef hij nu bij haar in haar huurflatje op de begane grond in Victoria Park. Het was eigenlijk maar groot genoeg voor één persoon, maar omdat Greg er niet fulltime woonde, wisten ze zich wel te redden met het gebrek aan ruimte. Ze vond het heerlijk 's ochtends naast hem wakker te worden en had het stadium bereikt waarin ze zijn afwezigheid voelde als hij er niet was.

De weinige tijd die ze samen hadden, bezat wat zij noemde de klank van authenticiteit. Beter nog, ze bekvechten of ruzieden nooit, zoals de meeste stellen deden, over kleinigheden, want ze zagen elkaar zo weinig dat ze de kans niet kregen om in de sleur

van het dagelijks leven verzeild te raken. Er werd niet geredetwist over wie de vuilnisbak buiten moest zetten of de vaatwasser leeg moest halen; het was haar flat, dus wat haar betrof waren dat haar taken.

De laatste tijd waren Gregs trips naar Londen steeds ongeregelder geworden; ze werden vaak op het laatste moment pas gepland of werden uitgesteld. Dat maakte het moeilijk plannen te maken. Ze had gewild dat hij vanavond met haar meeking naar haar familie – een angstaanjagend grote stap voor haar – maar hij had het niet gered. ‘Een andere keer,’ had hij aan de telefoon gezegd toen ze had uitgelegd dat het de verjaardag van haar broer was.

Het had haar verbaasd hoezeer haar dat teleurstelde en ze had zichzelf horen zeggen: ‘Maar er komt geen andere keer meer zoals deze, want Jensen wordt maar één keer dertig.’

Hij had gelachen. ‘Hoewel dat ongetwijfeld waar is, is het het meest onlogische dat ik je ooit heb horen zeggen. De leeftijd van je broer is niet van invloed op mijn kennismaking met je ouders.’

‘Het is gewoon een bijzondere gelegenheid en ik wilde dat je daar bij was,’ had ze zichzelf verdedigd, wetend dat ze meelijwekkend klonk, wat helemaal niet bij haar paste.

‘Ik beloof je dat ik de volgende keer dat ik er ben kennis kom maken met je ouders.’ Hij had weer gelachen. ‘Je hebt geen idee hoe ik me erop verheug door hen doorgelicht te worden.’

Dankbaar dat hij het gesprek weer een luchtige draai had gegeven, had ze zich ontspannen. ‘Ze zijn vast dol op je,’ had ze gezegd.

‘Daar zou ik maar niet van uitgaan. Ik ben immers een man die het maar een paar maanden volhield in het huwelijk. Dat zal niet bepaald indruk op ze maken, denk je wel?’

‘Iedereen mag fouten maken. En mijn vader verkeert niet in de positie om iemand te veroordelen als het om toewijding gaat.’

Eliza rukte haar ogen open. De man naast haar had hard tegen haar arm gestoten. Hij had dat ofwel niet in de gaten of het kon hem niets schelen, maar nadat hij zijn laptop in een grote tas had weggestopt, stond hij op en pakte hij zonder iets te zeggen zijn jas uit het bagagerek boven haar. Door het raampje kon ze zien dat ze het station Watford naderden. Hopelijk stapte er niemand in die de vrijgekomen plaats innam.

Haar wens werd vervuld en ze ontspande zich en sloot haar ogen terwijl de trein weer vaart maakte. Deze keer gingen haar gedachten echter niet naar Greg, maar naar haar familie en wat er voor die avond en het weekend in het verschiet lag.

Ze waren voor het laatst allemaal samen geweest met Kerstmis, al had Jensen het toen niet meer dan vierentwintig uur volgehouden en was hij op tweede kerstdag al vroeg vertrokken nadat pap en hij ruzie hadden gehad over iets heel stoms. Maar dat was zo'n beetje de gebruikelijke gang van zaken. Ze hoopte dat er vanavond niemand ruzie zou maken, dat hun vader zich zou gedragen en Jensen niet zou opjuttten, zoals hij zo vaak deed. Ze kon het niet verdragen dat hij haar broer dat aandeed. Niet waar zijn vriendin bij was.

Eliza had haar broer gebeld zodra ze van haar moeder had gehoord dat Jensen een zekere Tattie meebracht naar zijn verjaardagsetentje. Hij had natuurlijk niet opgenomen. Daarna had ze hem gesms't, maar ook daar had hij niet op gereageerd. Communiceren was niet zijn sterkste kant. Anderzijds besepte hij natuurlijk maar al te goed dat ze hem alleen maar wilde spreken om hem te kunnen uithoren. Mam had gezegd dat ze geen idee had hoelang Jensen al een relatie met haar had – net als Eliza liet hij zich niet zomaar in de kaart kijken – maar het feit dat hij het meisje wilde voorstellen aan zijn familie, moest wel betekenen dat er iets bijzonders gaande was tussen hen.

Net als tussen Eliza en Greg. Grappig dat hun levens tegelijk dezelfde wending hadden genomen. Ze kon niet voor haar broer spreken, maar zichzelf had gewild dat Greg vanavond bij haar was om haar vader te laten zien dat, ook al was ze niet zo knap als Daisy, ze toch een fantastische man als Greg kon krijgen.

Natuurlijk was het gezien hun vaders 'staat van dienst' niet zo vreemd dat Jensen en zij zo geheimzinnig over hun relaties deden. Het verbaasde Eliza alleen wel dat Jensen zelfs mam niet in vertrouwen had genomen. Eliza was er de afgelopen maand diverse keren na aan toe geweest mam over Greg te vertellen, maar elke keer had ze zich toch weer ingehouden, irrationeel bang dat ze het lot zou tarten en Greg zou kwijtraken door het hardop te zeggen. Misschien had Jensen diezelfde irrationele angst gevoeld. Tot nu toe.

In Milton Keynes haastte ze zich met gebogen hoofd tussen de drommen forenzen door. Ze trok haar weekendkoffer op wieltjes achter zich aan en haar zware werktas hing over haar schouder en botste tegen haar heup. Mam had aangeboden haar te komen halen, maar Eliza had gezegd dat ze wel een taxi kon nemen.

Ze vond er een voor het station, gaf de chauffeur het adres van Medlar House op en ademde diep in toen ze de vertrouwde knoop van spanning in haar maag voelde. Zesentwintig jaar oud en ze voelde zich nog steeds alsof ze dertien was en terug naar huis ging voor de schoolvakantie.

Ze was als enige in het gezin naar kostschool gegaan en dat was helemaal haar eigen keus geweest. Toen ze twaalf was had ze zonder dat haar ouders het wisten een aantal brochures aangevraagd en toen ze die allemaal had gelezen en haar keuze had gemaakt, had ze de schoolprospectus aan pap en mam laten zien en hun gevraagd of ze erheen mocht.

Mam was geschokt en van streek geweest, maar pap had het, nadat hij eerst de kosten had bekeken, een fantastisch plan gevonden.

‘Laten we wel wezen,’ had hij tegen mam gezegd, ‘ze is veel beter dan al die verrekte waardeloze leraren van haar. Al een hele tijd. Herinner je je die lerares nog die haar ervan beschuldigde dat ze had afgekeken bij een wiskundeproefwerk omdat ze twee keer zo snel klaar was als de rest en alles goed had? Kleinere klassen, meer aandacht – dat is precies wat onze kleine Einstein nodig heeft.’

‘Einstein’ was paps koosnaampje voor haar. Al sinds ze drieën-half was en mam haar een keer ’s ochtends in bed had aangetroffen terwijl ze hardop in Roald Dahls *De reuzenperzik* zat te lezen. Ze vertelde niet zomaar wat ze zich herinnerde van toen haar moeder had voorgelezen, maar las echt zelf. Tegen de tijd dat ze naar school ging, kon ze de werkwoorden vervoegen, de planeten opnoemen en Jensen verslaan met schaken. Haar favoriete boek was een encyclopedie die zo groot en zwaar was dat ze hem nauwelijks kon dragen.

Mam was degene die met haar naar de school was gaan kijken om te zien of die zo goed was als in de prospectus beweerd werd, en mam was degene die haar twee maanden later had weggebracht voor haar eerste trimester. ‘Als het niet is wat je had verwacht,’ had

mam gezegd, trachtend de tranen in haar ogen te verbergen, ‘mag je meteen terug naar huis komen.’

Maar ze wisten allebei dat dat niet zou gebeuren. Zelfs op zo jonge leeftijd al was Eliza buitengewoon zelfstandig. Ze had geen idee hoe het was om van iemand anders afhankelijk te zijn. Als zich problemen voordeden, loste ze die zelf op. Ze schreef dat toe aan het feit dat ze het middelste kind van het gezin was en daardoor gedwongen was voor zichzelf te zorgen.

Het leven op kostschool was precies zoals ze het zich had voorgesteld. Ze was dol op de structuur, de orde en de discipline. Terwijl ze nooit eerder de behoefte aan vrienden had gevoeld – behalve dan haar vriendschap met Jensen – ontdekte ze nu de vreugde van een beste vriendin bij een meisje dat ook nieuw was op school. Met haar sluike zwarte haren die tot op haar middel hingen en haar onvoorstelbaar tengere lijf, dat niet sterk genoeg leek om het Britse winterweer te doorstaan, laat staan de ontberingen van veldlopen, netbal of lacrosse te overleven, was Serene Tay, die nauwelijks een woord Engels sprak, het knapste meisje dat Eliza ooit had gezien. Ze zaten in dezelfde klas, deelden dezelfde slaapzaal met twee andere meisjes en werden binnen de kortste keren dikke vriendinnen, en dat waren ze nu nog steeds.

Nadat ze aan de universiteit van Cambridge was afgestudeerd was Serene, bij wier messcherpe intellect dat van Eliza in het niet viel, teruggekeerd naar Singapore om het familiebedrijf, een grote drukkerij, te helpen runnen. De verwachting was dat wanneer haar vader terugtrad als voorzitter, zij zijn vele taken zou overnemen.

Vaders, dacht Eliza terwijl ze door het raam van de taxi naar het vertrouwde landschap keek, ze willen en verwachten zó veel van ons. Toen ze naar kostschool vertrok had haar vader gezegd: ‘Zorg dat ik trots op je kan zijn.’ En was dat niet precies wat ze altijd had geprobeerd? Het was immers de enige manier waarop ze zijn aandacht kon trekken.

Jensen was woedend op haar geweest toen ze hem vertelde dat ze naar kostschool ging. Hij sprak drie dagen niet tegen haar en toen hij dat eindelijk weer wel deed, kwam hij haar slaapkamer binnen en liet hij zich op haar bed vallen. ‘Nou moet ik voortaan zeker

alleen op het Bijzondere Kind passen,' zei hij nors. Dat was zijn bijnaam voor Daisy.

De ochtend van Eliza's vertrek was pap op zakenreis, hielp Jensen haar haar spullen in de kofferbak van mams auto te laden en liep Daisy zoals gewoonlijk in de weg. Jensen had haar vervolgens stevig omhelsd en haar toen abrupt losgelaten om zonder iets te zeggen naar binnen te lopen. Toen het tijd was om te vertrekken, had ze omhooggekeken naar zijn slaapkamerraam en hem daar zien staan. Ze had hem gedag gezwaaid, maar hij had niet terug gezwaaid. Zelfs nu nog deden die herinnering en de wetenschap dat ze hem zo veel pijn had gedaan haar verdriet. Ze had hem zolang ze op kostschool zat elke week geschreven en ze had nog steeds de paar brieven die hij haar had gestuurd.

De taxichauffeur minderde vaart en stopte. 'Dit is het dan, hè?'

Ze keek op naar Medlar House. 'Ja,' zei ze. 'Dit is het.'

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd
Verborgen talent
Oude vriendschap
Zussen voor altijd
Italiaans voor beginners
Schaduwleven
De kleine dingen
Een nieuw begin
Beloofd is beloofd
Kind van haar vader
Een huis vol vrienden
De zomer aan het meer
De bloemenjaren
De thuiskomst
Een onverwachte wending
Zomerliefde
Het grote huis
Zwaluwzomer
Brieven van vroeger

Eerste druk april 2013
Vierde druk, eerste in deze uitvoering, juni 2021

Oorspronkelijke titel *The Hidden Cottage*
First published in Great Britain in 2013 by Orion Books
Copyright © 2013 by Erica James
The right of Erica James to be identified as the author of this work has been asserted by her
in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2013, 2021 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Ans van der Graaff
Omslagontwerp Wil Immink Design
Omslagbeeld Mary Wilson Photography/Getty Images
Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 5855 1
ISBN e-book 978 90 325 1392 4
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.